

Het offensief

“Rotterdam verklaart de oorlog aan huiselijk geweld”

Henny en Jos Lamé, Riagg Rijnmond, april 2009

Rotterdam trekt ten strijde tegen huiselijk geweld. Dat huiselijk geweld erkend wordt als een groot maatschappelijk probleem is iets waar de RiaggRijnmond verheugd over is. RiaggRijnmond behandelt en begeleidt al jaren slachtoffers van huiselijk geweld. Het is in principe toe te juichen dat de aanpak van huiselijk geweld verbeterd wordt. Toch heeft de RiaggRijnmond bedenkingen tegen het initiatief van de gemeente Rotterdam de problemen te lijf te gaan met de Rotterdamse Meldcode. Zo'n Meldcode betekent dat alle professionals in de zorg en het onderwijs (elk vermoeden van) huiselijk geweld (moeten) rapporteren. Bovendien worden zij er verantwoordelijk voor gesteld dat het geweld stopt. De advertentie die wethouder Kriens in de landelijke pers zette “Rotterdam verklaart de oorlog aan huiselijk geweld” getuigt dat de gemeente een oorlog wil voeren tegen geweld en dat baart ons grote zorgen. Huiselijk geweld bestrijden met geweld is gewelddadig. Dat roept bij ons veel emoties op. Wie is precies de vijand tegen wie die oorlog gevoerd gaat worden?

Het doel van deze tekst is te laten zien hoe B&W van Rotterdam zich manifesteert bij het introduceren van de Meldcode. We willen laten zien van welke retorische middelen het gemeentebestuur gebruik maakt in de presentatie van het probleem dat ze bestrijden wil. We analyseren de pagina-grote advertentie die op 10 december 2007 in de Volkskrant verschenen is (zie bijlage) om de introductie van de Rotterdamse Meldcode bekend te maken. We gaan kijken welke metaforen de wethouder gebruikt en met welk doel. We willen aannemelijk maken dat er polarisatiepatronen ingezet worden om de doelgroep, beroepskrachten in de zorg en het onderwijs, te dwingen te doen wat de gemeente wil. Daarnaast willen we laten zien welke ideologie er verstopt zit in die advertentie.

“Rotterdam verklaart de oorlog aan huiselijk geweld”

Met de stoere kreet “Rotterdam verklaart de oorlog aan huiselijk geweld” in de landelijke dagbladen zet Wethouder Kriens groots in: de forse kop van een pagina-grote advertentie in de Volkskrant om de strijd aan te gaan tegen huiselijk geweld. Het is een zeer indringende en niet te vergeten dure manier van de wethouder om de Rotterdamse Meldcode en zichzelf lokaal en landelijk op de kaart te zetten op de dag dat betrokkenen de Meldcode zullen ‘ondertekenen’, want de Meldcode is een contract.

De kop “Rotterdam verklaart de oorlog aan huiselijk geweld” roept in de eerste plaats associaties op met de regering Bush. Het is een Rotterdamse variant op de oorlogsverklaring van Bush na de aanslagen op de Twin Towers in New York. Er weerklinkt dezelfde retoriek in als “The War on Terror” die gevoerd moest worden om het terrorisme uit de wereld te helpen. Die oorlog fungeert als een soort ‘pre-tekst’ die wordt hergebruikt om het argument van de noodzaak van geweld kracht bij te zetten. De Verenigde Staten namen zich voor alle geweldplegers van Al Qaida uit de weg te ruimen vanuit een ‘oog-om-oog, tand-om-tand’ ideologie. Er zijn sindsdien dure en tragische oorlogen aan de gang in Afghanistan en Irak, die eerder het tegendeel lijken te bewerkstelligen. Wat bezielt een Rotterdamse wethouder zich door dit

taalgebruik met zulk geweld te identificeren? Wat is de winst hiermee geassocieerd te worden? Is dit een verwijzing naar een doortastende leider? Wat wij alarmerend vinden is dat Rotterdam zich kennelijk spiegelt aan een regering die zich bemoeit met dingen waar ze haar vingers niet aan zou moeten branden. Als er één voorbeeld is van hoe je problemen niet moet aanpakken dan zijn het wel de oorlogsinspanningen van de Amerikanen in de hele wereld. Een tweede analogie die de ‘War on Terror’ oproept is dat in de VS kritische geluiden werden gemarginaliseerd als ze tegen de oorlog waren. Toen de RiaggRijnmond kritiek uitte op de Meldcode en weigerde te tekenen eiste de gemeente onmiddellijk dat de directeur ontslagen zou worden. Daarnaast werd die oorlog aangewend om allerlei “Civil Liberties”, burgerrechten, ongedaan te maken op een uiterst ondemocratische en slinkse wijze. Het zijn juist deze laatste aspecten die ons ertoe nopen eens kritisch te kijken naar wat er nu precies gezegd wordt in deze advertentie.

De retoriek van de oorlog

De semantische strategie om de metafoor van oorlog voeren te hanteren, verradt de strategie van waaruit Rotterdam denkt de problemen in de stad te kunnen oplossen: ze wil geweld gebruiken. In hedendaags ambtelijk jargon heet dat ‘doorzettingsmacht’. Als er een oorlog is, is er normaal gesproken een conflictsituatie. We gaan er voorlopig van uit dat de gemeente en de geweldplegers de conflicterende partijen zijn. De wethouder positioneert zich als een soort legeraanvoerder van de stad-staat Rotterdam. Ze zegt in deze advertentiekop in feite zelf geweld te gaan gebruiken.

Laten we eens nauwkeurig kijken naar de eerste twee alinea’s van de advertentie:

Elk jaar zijn er in Rotterdam 17.000 slachtoffers van huiselijk geweld. 1 op de 5 vrouwen in Rotterdam wordt slachtoffer. Ook kinderen en ouderen worden op grote schaal thuis geslagen, geschopt, langdurig verwaarloosd of geestelijk mishandeld. Huiselijk geweld is echt een groot probleem. Niet alleen voor de slachtoffers, maar voor onze hele gemeenschap. De gevolgen zijn dramatisch. Elk jaar vallen er in Rotterdam 10 doden als gevolg van deze vorm van geweld. Vele anderen raken voor jaren getraumatiseerd of zelfs levenslang verminkt.

In deze emotionele, retorische representatie van Rotterdam als verzamelplaats van diepe tragedie wordt er een beroep gedaan op onze gevoelens van medeleven. De lezer wordt er van overtuigd dat de situatie die geschetst wordt zo nijpend is, dat onmiddellijk handelen noodzaak is. Je kan –als je dit weet- met goed fatsoen niet meer zeggen dat je geen meldcode wil. De wethouder gebruikt taal alsof de stad in oorlog is. Zeventienduizend slachtoffers zijn er te betreuren. Zoals in een oorlogsverslag zijn het voornamelijk onschuldige vrouwen, kinderen en ouderen. Er vallen 10 doden per jaar. Veel mensen zijn getraumatiseerd en verminkt. De echo die doorklinkt is die van de kapotgeschoten stad in de Tweede Wereld oorlog, de hele gemeenschap lijdt. Zoals een echte commandant betaamt, heeft de wethouder het overzicht over de hele stad. Zij weet hoe erg het is. Wij moeten ingelicht worden. Ze brengt een tweedeling aan, een polarisatie. De wethouder brengt de lezer ervan op de hoogte dat er onschuldige slachtoffers vallen. Emotie wordt ingezet om ons aan te zetten de strijd te willen aanbinden. Deze discursieve strategie wordt ingezet om gevoelens van sympathie voor het voeren van de oorlog extra te versterken. Het dient ook om de oorlog te rechtvaardigen. Verder benadrukt de tekst dat het een ‘echt’ probleem is. Het is een inzicht van de wethouder dat de ander moet overnemen, een opvatting die als echt waar moet worden beschouwd. Het zijn sprekende voorbeelden van persuasief en manipulatief taalgebruik.

Voorlichtingsretoriek

In de volgende alinea wordt aan schaalverkleining gedaan. Er is een enorme tegenstelling met de voorgaande alinea's. We citeren de advertentie:

Wat het nog erger maakt is dat huiselijk geweld vaak bij niemand bekend is. Dat de slachtoffers in stilte lijden. En dat de daders niet bestraft of geholpen worden. Dat komt deels omdat het 'achter de voordeur' gebeurt. Huiselijk geweld is echter in de eerste plaats geweld en daarom alleen al geen privé zaak. Het feit dat dader en slachtoffer samen in hetzelfde huis wonen, maakt het niet minder erg. Integendeel.

De wethouder benadrukt impliciet haar eigen kennis. De enorme schaalverandering, eerst de hele stad in chaos en dan de verenging tot achter de voordeur is heel opvallend, als in een film wordt er ingezoomd en uitgezoomd. De oorlogsverklaring tegen geweld, met duizenden slachtoffers versus het verborgen leed in een stille stad. De lezers weten van niks, het is 'bij niemand bekend', alleen de wethouder 'ziet' en weet, zowel op macro- als op microniveau. Zij is de regisseur van een film die bepaalt wat de toeschouwer te zien krijgt. Welke betekenisproductie vindt hier plaats? Welke ideologie is hier werkzaam? Het suggereert in ieder geval de superioriteit van een gemeentebestuur dat weet van de hoed en de rand. Hier wordt opnieuw een positief zelfbeeld van de wethouder neergezet en een negatief beeld van 'de ander'.

De wethouder zet hiermee een 'polarisatiepatroon' in dat vaak door politici wordt gehanteerd: ze maakt een onderscheid in wij /zij (de gemeente tegenover het volk) op basis van kennis. Ze benadrukt hiermee haar eigen positie waarin zij de kennis heeft en daardoor de macht om er wat aan te doen. Hiermee worden de hiërarchische verhoudingen op de kaart gezet. Het reflecteert de machtsverhoudingen van waaruit ze denkt: zij bepaalt wat, dat en wanneer er aangevallen wordt. De wethouder presenteert zich als de held: als een Generaal Patton wil ze de stad bevrijden van het Kwaad dat zij overal ziet. Het getuigt van een patriarchale houding ten opzichte van de stad. De vraag rijst tegen wie precies al dit machtsvertoon gebruikt wordt? De plegers van huiselijk geweld worden vreemd genoeg nauwelijks genoemd in de eerste drie alinea's van de advertentie.

Ze past herhaaldelijk de wij/ zij strategie toe. Ze benadrukt zichzelf als de positieve kracht. Ze benadrukt haar eigen positie, macht, autoriteit en zeker ook morele superioriteit. De lezer komt er nogal bekaaid vanaf: we leven in onkunde. Dat is een nare, negatieve boodschap voor de lezer, die bijdraagt aan de emotionele reactie die deze tekst oproept.

In de laatste zin van de advertentie heft de wethouder toch nog de vinger op naar de daders: dat ze bang moeten worden van de oorlog die gevoerd gaat worden:

"de meldcode is ook een belangrijk signaal naar alle Rotterdammers, en in het bijzonder naar (potentiële) daders: huiselijk geweld wordt voortaan gemeld"

De Meldcode blijkt dus ook een middel te zijn om sociale controle te organiseren. Preventie wordt hiermee geïmplementeerd. Er moet zo'n intimiderende werking van het melden uitgaan dat daders het wel uit hun hoofd zullen laten nog geweld te plegen. Het zou fantastisch zijn als deze oorlog daadwerkelijk dit afschrikwekkende effect zou hebben. Maar als we ons voorstellen wat dit in de praktijk gaat betekenen dan doemen er verontrustende beelden op van wat er in voormalig Oost Duitsland is gebeurd. Het lijkt wel of er een soort Stasi in het leven wordt geroepen: iedereen klikt over iedereen. Het brengt ook de oorlog in al haar verschrikkingen terug in de tekst. Het roept associaties op met ons oorlogsverleden waarin verraders hun burens aangaven bij de Duitse bezetter. Er wordt een soort 'Big Brother is watching you'

maatschappij voorgestaan. Pas maar op Rotterdammers: iedereen wordt in de gaten gehouden en we vertellen alles door. De ultieme klik-maatschappij. Stel je voor dat iemand een ander een loer wil draaien: je hoeft maar te melden en de poppen zijn aan het dansen.

De Wet

Vanaf de vierde alinea heeft de tekst een ander onderwerp en een andere toon: de dramatische retoriek is losgelaten. De wet moet spreken.

Huiselijk geweld is niet alleen moreel verwerpelijk, het is ook strafbaar. Het is namelijk gewoon een misdaad. De gemeente Rotterdam gaat er daarom nóg strenger tegen optreden. Sterker nog, het college van Burgemeester en Wethouders heeft de aanpak van huiselijk geweld als prioriteit opgenomen in het gemeentelijk beleid.

Wat wij nog niet wisten, maar de gemeente wel: als iemand een ander geweld aandoet is hij of zij strafbaar. We hebben te maken met criminaliteit! Waarom moet dit zo en vooral op deze manier benadrukt worden? Onze argwaan wordt hierdoor gewekt: heeft de gemeente er niet genoeg aan gedaan om die misdaden te bestrijden? Het is heel loffelijk dat huiselijk geweld prioriteit wordt, maar je vraagt je wel af wat politie en justitie tot nu toe dan hebben zitten doen? De gemeente wist toch dat er veel leed was? Tegelijk dringt zich de vraag op waarom huiselijk geweld prioriteit krijgt en niet verkrachtingen in instellingen voor geestelijk gehandicapten? Of waarom niet het bestrijden van de armoede in de stad of kinderporno? Drugsgebruik en drugshandel? Waarom zijn de Antillianen of de allochtonen uit het beeld verdwenen? Of al die andere immens complexe problemen die een gemiddelde grote stad te verstouwen krijgt? Wat is er gebeurd? Zou het iets te maken hebben met de invoering van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning, de WMO, waarin de gemeente 'prestatievelden' heeft gekregen om te scoren op het oplossen van dit probleem? Hoort huiselijk geweld eigenlijk wel thuis als prestatieveld in een welzijnswet? Is het niet meer een zaak van politie en justitie? Geweld is een misdaad. Dat valt niet te ontkennen. Als politie en justitie niet erg effectief zijn geweest in het bestrijden van die misdaad, zou je toch verwachten dat de gemeente daar onderzoek naar doet, de politie reorganiseert, meer blauw inzet, ervoor ijvert dat er strenger gestraft kan worden, enzovoorts? In de volgende alinea wordt deze verwachting gelogenstraft:

De Rotterdamse aanpak betekent concreet meer aandacht voor de behandeling van slachtoffers, kinderen en daders. Ook komen er meer preventieprojecten.

Aandacht voor de Behandeling: niet politie en justitie maar de gezondheidszorg wordt ingeschakeld om de oorlog tegen geweld te voeren! Misdad wordt ziekte. Bestrafing wordt behandeling. De daders komen op de laatste plaats: eerst slachtoffers en kinderen behandelen. De 'theatre of war' is de behandelkamer van de psychiater en de therapeut! De aanpak richt zich op de hulpverlening en dus op de hulpverleners. De geweldplegers zijn niet de tegenstanders, maar de professionals in de zorg en het onderwijs omdat ze zwijgen.

Kijk maar in de volgende alinea:

De aanpak van huiselijk geweld begint natuurlijk met het doorbreken van de stilte. Te vaak wordt huiselijk geweld helemaal niet gemeld. Dat heeft er mee te maken dat het slachtoffer uit angst geen aangifte durft te doen. Ook blijkt dat hulpverleners, van huisartsen tot zorgprofessionals, onvoldoende mogelijkheden hebben om huiselijk geweld te melden. Onder meer als gevolg van hun beroepsgeheim, uit privacy-overwegingen of door onduidelijke afspraken. Het taboe op het signaleren en melden van huiselijk geweld moet worden doorbroken. Dat kan uiteraard niemand in zijn eentje.

Te vaak wordt huiselijk geweld helemaal niet gemeld? Stilte? De wethouder weet (de eerste alinea) dat er 17.000 slachtoffers vallen per jaar. In de gemeentelijke brochures die zijn verschenen over de Meldcode is er sprake van 6000 meldingen per jaar, er staan getallen van meldingen en aanhoudingen die neerkomen op 20 aangiften per dag bij de politie Rotterdam. Deze cijfers bewijzen dat er op grote schaal aangifte gedaan wordt, maar de gemeente interpreteert dit als 'stilte'. In deze advertentie zegt de wethouder dat niemand meldt. Dáár is iets mis mee! Hier wordt de discursieve strategie van misleiding toegepast. Er wordt iets belangrijks onder de tafel geschoven.

In deze alinea staat dat de gemeente zich in haar oorlog dus vooral tegen het 'taboe' richt. Volgens het woordenboek is een taboe iets waarover niet gesproken mag worden. Dat is echter helemaal niet aan de orde in de Nederlandse samenleving. Het gaat om de debatten over het al of niet respecteren van de privacy en het beroepsgeheim. Wat de wethouder bedoelt met een taboe is dat de wet niet onmiddellijk veranderd wordt zoals zij hem wil hebben. Al onze debatten daar zit ze niet op te wachten. De wet moet veranderen en als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks: met geweld. Rotterdam zet de aanval in op onze democratische principes en tradities. Er moet gewoon ondemocratisch iets doorgedrukt worden: dat heet doorzettingsmacht.

Slachtoffers hebben inderdaad vaak angst om te melden en dat is volkomen begrijpelijk. Als ze onder één dak moeten blijven leven met de dader dan zullen ze zeker harde klappen te verduren krijgen als ze gemeld hebben. Het is één van de redenen waarom hulpverleners/beroepskrachten niet kunnen melden. Onvoldoende mogelijkheden of onduidelijke afspraken zijn in de dagelijkse praktijk van de hulpverleners nauwelijks aan de orde. Er heerst geen taboe op melden. De werkelijkheid is veel weerbarstiger dan de gemeente zou willen: die is vaak te gecompliceerd voor eenvoudige oplossingen. De harde realiteit dwingt hulpverleners vaak niet te melden. Hulpverleners hebben niet voor niets geheimhoudingsplicht! Het is immers vooral een recht van de cliënt dat er geheimhouding betracht wordt. Dat is noodzakelijk bij wet geregeld. En de wet moet je respecteren, zou je denken. Overtreden van de wet kan niemand in zijn eentje stelt een begrijpende Rotterdamse overheid. Er is massa nodig: de gemeente vormt een brede coalitie om ongehoorzaamheid aan de wet te organiseren. Rotterdam stimuleert het overtreden van de wet en verplicht beroepskrachten te melden. Zelfs die coalitie is analoog aan de 'War on Terror'.

Daarom introduceert Rotterdam als eerste gemeente in Nederland vandaag de meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling. Namens het College zal ik als wethouder Volksgezondheid, Welzijn en Maatschappelijke Opvang de Rotterdamse Meldcode mede ondertekenen samen met een groot aantal organisaties op het gebied van onderwijs, zorg, hulp en maatschappelijke dienstverlening.

Het is een ritueel ondertekenen van een decreet: de alliantie begint de oorlog tegen ethische normen in onze maatschappij die in de wet verankerd zijn. Er zijn echter al een heleboel meldcodes in Nederland operationeel. Waarom wordt zo benadrukt dat Rotterdam de eerste is? De Rotterdamse Meldcode is de eerste verkapte meldplicht. Rotterdam is een proefregio en als het hier lukt, moeten de andere gemeenten volgen.

De ondertekening houdt een contract in dat de gemeente afsluit met organisaties die zich daarmee binden aan het overtreden van de wet:

Centraal in deze overeenkomst staat dat alle professionals die bij deze organisaties zijn aangesloten- of het nu om leerkrachten gaat, om verpleegkundigen of om hulpverleners- voortaan altijd (het vermoeden van) huiselijk geweld melden bij het Advies-en Steunpunt Huiselijk Geweld (ASHG). Bij deze Meldcode hoort ook een protocol en een stappenplan, zodat alle betrokkenen precies weten wat ze wel en niet moeten en mogen doen.

Niemand hoeft meer in zijn eentje de wet op het beroepsgeheim of de privacy te doorbreken: met z'n allen altijd melden, ook bij een vermoeden! Het stappenplan fungeert als handboek om het handelen van beroepskrachten te protocolliseren. Het doet denken aan de organisatie van een hamburgerketen waarin het personeel tot op de seconde nauwkeurig krijgt voorgeschreven hoe te handelen: de Macdonaldization van Nederland. Het stappenplan is de codificering van handelen, een mechanistische benadering van organiseren die eerder de ontwikkeling van capaciteiten van mensen belemmert dan ontwikkelt (Morgan, 1986, p.38).

De meldcode past in onze gezamenlijke, systeemgerichte aanpak van huiselijk geweld en moet eraan bijdragen dat er bij een vermoeden van huiselijk geweld veel vaker en veel sneller wordt geïntervenieerd.

Daarnaast is de Meldcode ook een belangrijk signaal naar alle Rotterdammers, en in het bijzonder naar (potentiële) daders: huiselijk geweld wordt voortaan gemeld. Daar teken ik voor.

Jantine Kriens

Wethouder Volksgezondheid, Welzijn en Maatschappelijke Opvang.

Huiselijk geweld wordt voortaan gemeld.

Zelfs bij een vermoeden moet er worden gemeld. Ondertekening van de Meldcode verplicht beroepskrachten die werken bij scholen en instellingen dit te doen. Die beroepskrachten moeten passen in het gemeentelijk opgezette systeem waarin de gemeente de regie voert. Dat betekent dat de gemeente het voor het zeggen heeft, terwijl de gemeente niets van hulpverlening weet. Er is geen hier sprake meer van een publieke organisatie waarbij de uitvoerende macht is gebonden aan het recht. Hier regeert een wet houder die de wet negeert. Het is een offensief tegen onze democratische rechtsstaat, meer dan tegen plegers van huiselijk geweld. Hier teken wethouder Kriens voor, de RiaggRijnmond niet!

We vragen ons af of de Meldcode, het wapen dat ingezet wordt, wel het geschikte middel is om huiselijk geweld te doen ophouden. We vragen ons af of melden het gewenste effect sorteert. Stel je voor dat massaal gemeld gaat worden, wat gebeurt er met al die meldingen? De RiaggRijnmond heeft al vele jaren een uitgebreid hulpverlenings- en preventie aanbod. De verzekeraar, de huidige 'regisseur van de zorg', wil daarop bezuinigen, dus wie gaat uitbreiding van die zorg betalen?

"Wie zwijgt stemt toe" lijkt de redenering te zijn van de gemeente Rotterdam. Melden moet. Daar stellen we vragen bij. Als de gemeente een meldplicht wil invoeren, waarom wordt dat dan niet zo benoemd? Er zijn hete hangijzers als zwijgplicht, beroepscode en privacy waar het debat nog lang niet over uitgewoed is, maar waar Rotterdam kennelijk niet op wil wachten. In het voorwoord bij de Meldcode zegt wethouder Jantine Kriens dat ze vast begonnen is. Ze wacht niet op wat de Tweede Kamer erover zal besluiten. De oorlogssituatie die geschetst wordt in de eerste alinea's van deze advertentie heeft net als bij Bush tot doel dat te legitimeren. Wij ervaren dat als geweld. Daar willen we melding van doen.

Rotterdam verklaart de oorlog aan huiselijk geweld.

Elk jaar zijn er in Rotterdam 17.000 slachtoffers van huiselijk geweld. 1 op de 5 vrouwen in Rotterdam wordt slachtoffer. Ook kinderen en ouderen worden op grote schaal thuis geslagen, geschopt, langdurig verwaarloosd of geestelijk mishandeld.

Huiselijk geweld is echt een groot probleem. Niet alleen voor de slachtoffers, maar voor onze hele gemeenschap. De gevolgen zijn dramatisch. Elk jaar vallen er in Rotterdam 10 doden als gevolg van deze vorm van geweld. Vele anderen raken voor jaren getraumatiseerd of zelfs levenslang verminkt.

Wat het nog erger maakt is dat huiselijk geweld vaak bij niemand bekend is. Dat de slachtoffers in stilte lijden. En dat de daders niet bestraft of geholpen worden. Dat komt deels omdat het 'achter de voordeur' gebeurt. Huiselijk geweld is echter in de eerste plaats geweld en daarom alleen al geen privézaak. Het feit dat dader en slachtoffer samen in hetzelfde huis wonen, maakt het niet minder erg. Integendeel.

Huiselijk geweld is niet alleen moreel verwerpelijk, het is ook strafbaar. Het is namelijk gewoon een misdrijf. De gemeente Rotterdam gaat er daarom nog strenger tegen optreden. Sterker nog, het college van Burgemeester en Wethouders heeft de aanpak van huiselijk geweld als prioriteit opgenomen in het gemeentelijk beleid.

De Rotterdamse aanpak betekent concreet meer aandacht voor de behandeling van slachtoffers, kinderen en daders. Ook komen er nog meer preventieprojecten.

De aanpak van huiselijk geweld begint natuurlijk met het doorbreken van de stilte. Te vaak wordt huiselijk geweld helemaal niet gemeld. Dat heeft er mee te maken dat het slachtoffer uit angst geen aangifte durft te doen. Ook blijkt dat hulpverleners, van huisartsen tot zorgprofessionals, onvoldoende mogelijkheden hebben om huiselijk geweld te melden. Onder meer als gevolg van hun

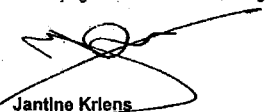
beroepsgeheim, uit privacy-overwegingen of door onduidelijke afspraken. Het taboe op het signaleren en melden van huiselijk geweld moet worden doorbroken. Dat kan uiteindelijk niemand in zijn eentje.

Daarom introduceert Rotterdam als eerste gemeente in Nederland vandaag de Meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling. Namens het College van Wethouder Volksgezondheid, Welzijn en Maatschappelijke Opvang de Rotterdamse Meldcode mede ondertekenen samen met een groot aantal organisaties op het gebied van onderwijs, zorg, hulp en maatschappelijke dienstverlening.

Centraal in deze overeenkomst staat dat alle professionals die bij deze organisaties zijn aangesloten - of het nu om leerkrachten gaat, om verpleegkundigen of om hulpverleners - voortaan altijd (het vermoeden) van huiselijk geweld melden bij het Advies- en Steunpunt Huiselijk geweld (ASHG). Bij deze Meldcode hoort ook een protocol en een stappenplan, zodat alle betrokkenen precies weten wat ze wel en niet moeten en mogen doen.

De Meldcode past in onze gezamenlijke, systeemgerichte aanpak van huiselijk geweld en moet eraan bijdragen dat er bij een vermoeden van huiselijk geweld veel vaker en veel sneller wordt geïnterveneerd.

Daarnaast is de Meldcode ook een belangrijk signaal naar alle Rotterdammers, en in het bijzonder naar (potentiële) daders: huiselijk geweld wordt voortaan gemeld. Daar teken ik voor.

Jantine Kriens
Wethouder Volksgezondheid,
Welzijn en Maatschappelijke Opvang

Huiselijk geweld wordt voortaan gemeld.